

Դանիելի Գիրքը — հարյուր տասնինըերորդը

Պատմական ուղենիշների մարգարեական նշանակությունը. հասկանալ վերջին օրերը աստվածաշնչյան խորհրդաբանության միջոցով

Jeff Pippenger

2024-03-06

Հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացված են որպես նրանք, ովքեր մաքրվում են Ուխտի Պատգամաբերի կողմից, իսկ մեծ բազմությունը ներկայացված է նահատակության սպիտակ հանդերձներով: Վերջին օրերի երկու սրբազան ժամանակաշրջաններից առաջինը նույնականացնում է այն պատգամաբերի գործը, ով ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, իսկ երկրորդ ժամանակաշրջանը ներկայացնում է Եղիայի գործը: Առաջին ժամանակաշրջանը ներկայացնում է Լաոդիկեան աղվենտիզմի ողջերի քննական դատաստանը, իսկ երկրորդ ժամանակաշրջանը ներկայացնում է արդի Հռոմի գործադիր դատաստանը:

Վերջին օրերում քաղաքներից փախչելու «նշանը» սխալ է ըմբռնվել Լաոդիկեական աղվենտիզմի կողմից: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ Երուսաղեմի կործանումը մ.թ. 66-ից 70 թվականներին պատկերավոր օրինակ է տալիս այն նախազգուշական նշանի, որ վերաբերում է Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում:

«Այն ժամանակը հեռու չէ, երբ, ինչպես առաջին աշակերտները, մենք հարկադրված պիտի լինենք ապաստան որոնելու ամալի և մեկուսի վայրերում: Ինչպես Հռոմեական բանակների կողմից Երուսաղեմի պաշարումը ազդանշան եղավ Հրեաստանի քրիստոնյաների փախուստի համար, այնպես էլ մեր ազգի կողմից իշխանության ստանձնումը՝ պապական շաբաթը պարտադրող հրովարտակի միջոցով, մեզ համար նախազգուշացում պիտի լինի: Այդժամ ժամանակը կլինի թողնելու մեծ քաղաքները՝ նախապատրաստվելով թողնելու նաև փոքրերը՝ լեռների մեջ գտնվող մեկուսի վայրերում առանձնացած բնակավայրերի համար»:
Վկայություններ, հ. 5, 464:

Երուսաղեմի պաշարումը, որը փախչելու նշանն էր, Կեստիոսի կողմից բերված առաջին պաշարումն էր: Հետևաբար Կեստիոսը ներկայացնում էր մի սպառնալիք, որը ժամանակավորապես հեռացվեց, որովհետև երբ նա հաստատեց պաշարումը, ապա այնուհետև խորհրդավոր կերպով նահանջեց, և պատմաբանները երբեք չեն կարողացել որոշել, թե որն էր այդպես վարվելու նրա տրամաբանությունը:

«Այն բանից հետո, երբ Կեստիոսի գլխավորությամբ հռոմեացիները շրջապատեցին քաղաքը, նրանք անսպասելիորեն դադարեցրին պաշարումը, երբ ամեն ինչ նպաստավոր էր թվում անհապաղ հարձակման համար»:
The Great Controversy, 31.

1880-ական և 1890-ական թվականներին Նյու Հեմփշիրից սենատոր Հենրի Վ. Բլերը Կոնգրեսում ներկայացրեց մի շարք օրինագծեր՝ կիրակին Ազգային հանգստյան օր սահմանելու համար: Այս օրինագծերը սովորաբար կոչվում էին «Բլերի կիրակնօրյա

օրինագծեր»։ Սենատոր Բլերը կիրակի օրը որպես հանգստի և կրոնական պահքի օր պահպանելու վճռական ջատագովն էր։ Նա հավատում էր, որ հանգստի միասնական օրը բարոյական և սոցիալական դրական ազդեցություն կունենա ամերիկյան հասարակության վրա։ Թեև նրա ջանքերը որոշ աջակցություն ստացան, հատկապես կրոնական խմբերից, դրանք նաև հանդիպեցին ընդդիմության, այդ թվում՝ եկեղեցու և պետության անջատման վերաբերյալ մտահոգությունների։

Սա երկրի գազանի պատմության մեջ կիրակնօրյա օրենսդրություն անցկացնելու առաջին փորձն էր, այն գազանի, որին վիճակված էր վիշապի պես խոսել, երբ ի վերջո կանցկացնի կիրակնօրյա օրենք։ Հենց Բլերի այդ օրինագծերի շարքն էր, որին դեմ ելավ Ա. Թ. Ջոնսոնը՝ 1888 թվականի Գլխավոր համաժողովի նստաշրջանի պատգամաբերներից մեկը, երբ նա մտավ Կոնգրեսի դահլիճները և այնպիսի պերճախոսությամբ հակադարձեց դրանց։ Մի քանի փորձերից հետո սենատոր Բլերը կորցրեց իր մոման թափը՝ Ազգային Հանգստյան Օր հաստատելու իր նախաձեռնության համար։ Այդ պատմության, ինչպես նաև Ազգային Հանգստյան Օրվա (կիրակի) հետևանքների հետ անմիջական կապով, կարելի է վերանայել Էլեն Ուայթի խորհրդի պատմական արձանագրությունը։

Նրա՝ կիրակնօրյա օրենքի վերաբերյալ նախագգուշացումների վերանայության մեջ առկա է մի բան, որ լուրջ է և լայնորեն սխալ է հասկացվում Լատդիկեական ադվենտիզմում։ Քաղաքներից դուրս լինելու անհրաժեշտության համատեքստում, որի մասին հենց նոր մեջբերված հատվածում նա գրել է, որ «այնժամ ժամանակը կլինի թողնելու մեծ քաղաքները՝ որպես նախապատրաստություն փոքր քաղաքները թողնելու համար՝ հոգուտ հեռավոր բնակավայրերի՝ մեկուսի վայրերում, լեռների մեջ»։ Նա բազմիցս ուսուցանել է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է բնակվի գյուղական վայրերում, սակայն մինչև 1888 թվականը գյուղական կյանքի վերաբերյալ նրա տված խորհուրդները քաղաքները թողնելու վերաբերյալ նրա ուղղությունը դնում են այն համատեքստի մեջ, որ մոտ ապագայում Աստծո ժողովուրդը պետք է թողնի քաղաքները։ 1888 թվականից հետո, գյուղական կյանքի վերաբերյալ իր գրավոր ցուցումներում, նա երբեք չշեղվեց այն խորհրդից, որ մենք արդեն պետք է քաղաքներից դուրս լինեինք։

Պատմության մեջ հայտնված Բլերի Ազգային Հանգստյան Օրվա օրենքների նախագծերը քաղաքներից դուրս գալու «նշանն» էին, և թեև Բլերի նախագծերը կորցրին իրենց առաջադրանքը իրագործելու համար անհրաժեշտ թափը և նահանջեցին պատմության խավարի մեջ, փախչելու «նշանը» տրվել էր։ Այն տրվել էր առաջին պաշարման պատմական սահմանագծին, որ բերվել էր Կեստիոսի կողմից։ Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը ներկայացված է Տիտոսի պաշարմամբ, և եթե որևէ Լատդիկեական Ադվենտիստներ դեռևս քաղաքներում լինեն, երբ այդ պաշարումը հասնի, նրանք կմեռնեն ամբարիշտների հետ։

Վերջին օրերում կան մարգարեական երկու ժամանակաշրջաններ։ Դրանք բաժանված են շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով։ Առաջին ժամանակաշրջանը Լատդիկեական ադվենտիզմի մեջ ողջերի քննական դատաստանն է, իսկ երկրորդ ժամանակաշրջանը

Հռոմի պոռնիկի դատավճռական դատաստանն է: Այդ երկու ժամանակաշրջանները բազմիցս ներկայացված են օրինակներով, որովհետև հենց այդ երկու ժամանակաշրջաններում է տասը կույսերի առակը կատարվում բառացիորեն՝ ինչպես Միլլերական պատմության մեջ: Առակում եղած հապաղման ժամանակը Ամբակումի երկրորդ գլխի հապաղման ժամանակն է, ուստի մեր դիտարկած այդ երկու ժամանակաշրջանները ներկայացված էին նաև Ամբակումի երկրորդ գլխով: Տասը կույսերի առակը և Ամբակումի երկրորդ գլուխը բառացիորեն կատարվեցին Միլլերական պատմության մեջ, և երբ դրանք կատարվեցին, Եզեկիելի տասներկուերորդ գլխի քսանմեկից մինչև քսանութ համարները նույնպես կատարվեցին:

Եզեկիելի տասներկուերորդ գլխի վերջին ութ համարները մատնանշում են այն ժամանակը, երբ «ամեն տեսիլքի իրականացումը» կկատարվի, այն ժամանակ, երբ Աստված այլևս «չի երկարաձգի» Իր տեսիլքները: Պատմության այն երկու ժամանակաշրջանները, որոնք այսքան հաճախ կրկնվում են և նույնացնում են կենդանի մնացածների քննչական դատաստանը Լաոդիկեական աղվենտիզմում, և Տյուրոսի պոռնիկի գործադիր դատաստանը, այն մարգարեական ժամանակաշրջանն են, երբ Աստվածաշնչի ներսում եղած ամեն տեսիլք հասնում է իր կատարյալ և վերջնական կատարմանը: Այդ ժամանակաշրջանում հաստատվում են հարյուր քառասունչորս հազարը, և նրանք ներկայացնում են այն դասը, որ չի մեռնում և ապրում է մինչև Քրիստոսի վերադարձը: Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Քրիստոսը նշում է մի «նշան», որը ցույց է տալիս, թե երբ է այդ սերունդը հասել:

Փախչելու «նշանով» ներկայացված երկու պատմություններում, ինչպես Քրիստոսը շարադրել է դրանք ամայացման պղծության հետ կապված, նշվում են երկու ժամանակաշրջաններ, և դրանց սկիզբն ու ավարտը ունեն ժամանակաշրջանի սկզբում՝ «նշան», իսկ ավարտին՝ «նշաններ»: Այն «նշանը», որ Քրիստոսը մատնանշեց որպես ներկայացնող վերջին սերունդը, որը պիտի ապրեր մինչև Նա գար ամպերի վրա, վկայում է, որ մենք այժմ գտնվում ենք երկրի պատմության վերջին սերնդում:

Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Հիսուսը նույնացնում է պատմությունը՝ բառացի Երուսաղեմի երեքուկես տարվա ոտնակոխ լինելու և կործանման ժամանակաշրջանից՝ 66 թվականից մինչև 70 թվականը, մինչև հոգևոր Երուսաղեմի երեքուկես տարվա ոտնակոխ լինելու ավարտը, որը սկսվեց 538 թվականին և ավարտվեց 1798 թվականին:

Եվ երբ տեսնեք, որ Երուսաղեմն բանակներով շրջապատված է, այնժամ գիտեցե՛ք, որ նրա ամայացումը մոտ է: Այն ժամանակ թող Հրեաստանում եղողները փախչեն լեռները, և նրա մեջ գտնվողները դուրս գան, և գավառներում եղողները թող այնտեղ չմտնեն: Որովհետև սրանք վրեժխնդրության օրեր են, որպեսզի գրված ամեն ինչ կատարվի: Բայց վա՛յ այն օրերին հողիներին և կաթնակեր երեխաներ ունեցողներին, որովհետև երկրի վրա մեծ նեղություն պիտի լինի և բարկություն՝ այս ժողովրդի վրա: Եվ նրանք սրի բերանով պիտի ընկնեն և գերության պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ, և Երուսաղեմը հեթանոսների կողմից պիտի ոտնակոխ լինի, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրանան: Ղուկաս 21:20–24.

Հեթանոսների կողմից Երուսաղեմը ոտնատակ տալու «Ժամանակները» հոգնակի թվով են, որովհետև դա ներկայացնում է թե՛ բառացի Երուսաղեմի ոտնատակ տրվելը, որ ավարտվեց 70 թվականին, և թե՛ հոգևոր Երուսաղեմի ոտնատակ տրվելը, որ ավարտվեց 1798 թվականին: Հեթանոսները ներկայացնում են թե՛ հեթանոսությունը, թե՛ պապականությունը, և հենց այդ երկու գործություններն են տեսիլքի առարկան Դանիել մարգարեի ութերորդ գլխում տրված այն հարցում, որ ասում է. «Մինչև ե՞րբ»:

Ապա ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն որոշակի սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտական գոհաբերության և ամայացման հանցանքի վերաբերյալ, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Դանիել 8:13.

«Հեթանոսների ժամանակները»-ը, Ղուկասի ավետարանի քսանմեկերորդ գլխում, վերաբերում է Աստծո վրեժխնդրության երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիներին հյուսիսային թագավորության վրա, որոնք սկսվեցին մ.թ.ա. 723 թվականին և ավարտվեցին 1798 թվականին: 538 թվականը նշանավորում է այն պահը, երբ մեղքի մարդը կանգնեց սուրբ տեղում և հռչակեց, թե ինքը Աստված է, այդպիսով ժամանակահատվածը բաժանելով երկու հավասար՝ հազար երկու հարյուր վաթսուհինգ ժամանակաշրջանների: Երկրորդ հազար երկու հարյուր վաթսու տարվա ժամանակաշրջանը նույն պատմությունն է, որը ներկայացված է որպես ավարտվող Ղուկասի ավետարանի քսանմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ խոսքում, երբ «հեթանոսների ժամանակները» լրացան: Այն պատմական պատումի մեջ, որը Հիսուսը մատնանշում է Իր աշակերտներին, քսանչորսերորդ խոսքը աշակերտներին տրված վկայությունը բերում է դեպի 1798 թվականի «վերջի ժամանակը»: Այդտեղից Հիսուսը սկսում է մատնանշել Միլլերյան շարժման հետ կապված «նշանները»:

Եվ նշաններ պիտի լինեն արեգակի, լուսնի և աստղերի մեջ, և երկրի վրա՝ ազգերի նեղություն՝ տարակուսանքով. ծովն ու ալիքները պիտի դողդան. մարդկանց սրտերը պիտի մարեն վախից և այն բաների սպասումից, որ գալու են երկրի վրա, որովհետև երկնքի գործությունները պիտի սասանվեն: Եվ ապա պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն, որ գալիս է ամպի մեջ՝ զորությամբ և մեծ փառքով: Եվ երբ այս բաները սկսեն կատարվել, այն ժամանակ վեր նայեցե՛ք և բարձրացրե՛ք ձեր գլուխները, որովհետև ձեր փրկագնումը մոտեցել է: Ղուկաս 21:25–28.

Հիսուսն ասում է, որ «նշաններ պիտի լինեն», և Նա դրանք սահմանում է որպես նշաններ արեգակի և լուսնի մեջ, և աստղերի մեջ, ազգերի նեղությունը, երկնքի գործությունների սասանումը, և ապա Մարդու Որդին գալիս է ամպի մեջ: Այս բոլոր «նշանները» կատարվեցին Միլլերական պատմության մեջ:

«Մարգարեությունը ոչ միայն կանխագուշակում է Քրիստոսի գալստյան կերպն ու նպատակը, այլև ներկայացնում է այն նշանները, որոնցով մարդիկ պետք է ճանաչեն, թե երբ է այն մոտ: Հիսուսն ասաց. «Արեգակի, լուսնի և աստղերի մեջ նշաններ պիտի լինեն»: Ղուկաս 21:25: «Արեգակը պիտի խավարի, և լուսինը իր լույսը պիտի չտա, և երկնքի աստղերը պիտի ընկնեն, և երկնքում եղող գործությունները պիտի սասանվեն: Եվ այն ժամանակ պիտի տեսնեն Մարդու

Որդուն՝ ամպերի մեջ գալիս՝ մեծ զորությամբ և փառքով»։ Մարկոս 13:24-26:
Հայտնության տեսնողը այսպես է նկարագրում երկրորդ գալստյանը նախորդող
նշաններից առաջինը. «Եղավ մեծ երկրաշարժ, և արեգակը սևացավ՝ ինչպես
մազեղեն քուրձը, և լուսինը եղավ արյան պես»։ Հայտնություն 6:12:»

«Այս նշանները երևացին տասնիններորդ դարի բացվելուց առաջ։ Այս
մարգարեության կատարմամբ 1755 թվականին տեղի ունեցավ երբևէ
արձանագրված ամենասարսափելի երկրաշարժը....»

«Քսանհինգ տարի անց երևաց մարգարեության մեջ հիշատակված հաջորդ նշանը՝
արևի և լուսնի խավարումը։ Սա առավել տպավորիչ էր դարձնում այն փաստը, որ
դրա կատարման ժամանակը հստակորեն մատնանշված էր։ Փրկչի՝ Ձիթենյաց
լեռան վրա Իր աշակերտների հետ ունեցած զրույցում, եկեղեցու համար
փորձության երկար ժամանակաշրջանը՝ պապական հալածանքի 1260 տարիները,
նկարագրելուց հետո, որի մասին Նա խոստացել էր, որ նեղությունը պիտի
կրճատվի, Նա այսպես հիշատակեց Իր գալստյանը նախորդելիք որոշ
իրադարձություններ և սահմանեց այն ժամանակը, երբ դրանցից առաջինը պիտի
տեսնվեր. «Այն օրերում, այն նեղությունից հետո, արևը պիտի խավարվի, և լուսինը
իբր լույսը պիտի չտա»։ Մարկոս 13:24։ 1260 օրերը, կամ տարիները, ավարտվեցին
1798 թվականին։ Քառորդ դար ավելի վաղ հալածանքը գրեթե ամբողջովին դադարել
էր։ Այս հալածանքից հետո, ըստ Քրիստոսի խոսքերի, արևը պիտի խավարվեր։ 1780
թվականի մայիսի 19-ին այս մարգարեությունը կատարվեց....»

«Քրիստոսն Իր ժողովրդին պատվիրել էր հսկել Իր գալստյան նշաններին և
ուրախանալ, երբ տեսնեին իրենց եկող Թագավորի նշանները։ «Երբ այս բաները
սկսեն կատարվել,— ասաց Նա,— այնժամ վեր նայեցե՛ք և ձեր գլուխները
բարձրացրե՛ք, որովհետև ձեր փրկությունը մոտենում է»։ Նա Իր հետևորդների
ուշադրությունը դարձրեց զարնան բողբոջող ծառերին և ասաց. «Երբ դրանք արդեն
բուսնում են, դուք ինքներդ ձեզնից տեսնում և գիտեք, որ ամառն արդեն մոտ է։
Նույնպես և դուք, երբ տեսնեք, որ այս բաները կատարվում են, իմացե՛ք, որ Աստծո
արքայությունը մոտ է»։ Ղուկաս 21:28, 30, 31»։ Մեծ պայքարը, 304, 306–308:

Երեք Հռոմների եռակի կիրառությունը ցույց է տալիս, որ ինչպես Երուսաղեմի
կոխկրտվելը հեթանոսական Հռոմի, ապա՝ պապական Հռոմի կողմից, այնպես էլ
սրբարանի և զորքի կոխկրտվելը ժամանակակից Հռոմի կողմից ներկայացված էր կա՛մ
հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերի ժամանակամիջոցով (հեթանոսական Հռոմ),
կա՛մ հազար երկու հարյուր վաթսուն մարգարեական տարիների ժամանակամիջոցով
(պապական Հռոմ)։ Խորհրդանշական հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը
(քառասուներկու ամիսները), որոնք մատնանշում են ժամանակակից Հռոմի կողմից
Աստծու հավատարիմ ժողովրդի հալածանքի ժամանակամիջոցը, այդ
ժամանակամիջոցներից յուրաքանչյուրի համար ունենալու են մեկ առանձնահատուկ
«նշան», որը ցույց է տալիս այդ ժամանակաշրջանի հավատարիմների փախուստի
ժամանակը։ Երեք ժամանակամիջոցներից յուրաքանչյուրն ավարտվում է մի քանի
«նշանների» դրսևորմամբ, և ոչ թե մեկ «նշանի», ինչպես ժամանակամիջոցի սկզբում:

«Կեսգիշերին է, որ Աստված հայտնում է Իր գործությունը՝ Իր ժողովրդի ազատագրման համար: Արեգակը երևում է՝ շողալով իր ամբողջ գործությամբ: Նշաններն ու հրաշքները հաջորդում են միմյանց արագ հերթականությամբ: Անօրենները սարսափով և զարմանքով նայում են այդ տեսարանին, մինչդեռ արդարները հանդիսավոր ուրախությամբ տեսնում են իրենց ազատագրման նշանները: Բնության մեջ ամեն բան կարծես դուրս է գալիս իր բնական ընթացքից: Հոսանքները դադարում են հոսել: Մութ, ծանր ամպերը բարձրանում են և բախվում միմյանց: Զայրացած երկնքի մեջտեղում կա մեկ պարզ տարածություն՝ աննկարագրելի փառքով, որտեղից գալիս է Աստծո ձայնը՝ շատ ջրերի ձայնի պես, ասելով. «Կատարվեց»: Հայտնություն 16:17»: Մեծ պայքարը, 636:

Հռոմի պոռնիկի վրա կատարվող գործադրական դատաստանի ժամանակաշրջանը սկսվում է այն դրոշի բարձրացմամբ, որը ցույց է տալիս, որ Աստծո այն մյուս հոտը, որ դեռևս Բաբելոնում է, պետք է փախչի: Այդ ժամանակաշրջանն ավարտվում է «նշաններով և հրաշքներով»: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է Հայտնության տասնութերորդ գլխի «երկրորդ ձայնով», և ավարտվում է Աստծո ձայնով: Իհարկե, Հայտնության տասնութերորդ գլխի առաջին և երկրորդ ձայները Քրիստոսի ձայնն են: Առաջին ձայնը ցույց է տալիս կենդանի Լաոդիկեան Ադվենտիստ եկեղեցու քննիչ դատաստանի սկիզբը, իսկ երկրորդ ձայնը ցույց է տալիս այդ ժամանակաշրջանի ավարտը, սակայն նաև նշանավորում է Հռոմի պոռնիկի վրա գործադրական դատաստանի սկիզբը:

Ամբողջ պատմությունը կառավարվում է այն շաբաթով, որի մեջ Քրիստոս հաստատեց ուխտը, և շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը որպես միջին սահմանաքար նախատիպավորված է խաչով: Երկու պատմություններն էլ կրում են Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմը, որովհետև յուրաքանչյուր պատմության թե՛ սկիզբը, թե՛ վերջը ներկայացված է Աստծո ձայնով: Դրանք նաև ներկայացնում են ճշմարտությունը, որովհետև միջին սահմանաքարը կիրակնօրյա օրենքի ապստամբությունն է, իսկ «ճշմարտություն» եբրայական բառը կազմված է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերով: Հայտնության տասնութերորդ գլխի առաջին ձայնը Քրիստոսի ձայնն է, վերջին ձայնը՝ Աստծո ձայնը, իսկ միջի ձայնը, նույնպես լինելով Աստծո ձայնը, նաև այն տեղն է, որտեղ տասներեքերորդ տառի ապստամբությունը ներկայացված է երկրի գազանի՝ վիշապի պես «խոսելով», ինչպես ներկայացված է Հայտնության SUUSENEFENON գլխում:

Շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դրոշակը ներկայացնում է Աստծու հավատարիմների փախչելու «նշանը», սակայն այն նաև ցույց է տալիս, որ այն մարգարեական ժամանակահատվածի սկիզբը, որն ավարտվում է դրոշակի բարձրացմամբ, նույնպես պետք է ունենա մի «նշան»: Այդ «նշանը» այն է, ինչ Հիսուսը մատնանշում է որպես վկայություն, որ երկրի մոլորակի վերջին սերունդը հասել է: Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում աշակերտները հարցնում են, թե ինչ նկատի ունեք Քրիստոսը, երբ Նա նշեց, որ տաճարը պիտի կործանվեր:

Եվ նրանք հարցրին Նրան՝ ասելով. «Վարդապետ, իսկ ե՞րբ պիտի լինեն այս բաները, և ի՞նչ նշան պիտի լինի, երբ այս բաները կատարվեն»: Դուկաս 21:7:

Այնուհետև Հիսուսը սկսում է ներկայացնել այն պատմությունը, որ տանում է դեպի 70 թվականը, երբ տաճարն ու քաղաքը պիտի կործանվեն, և շարունակում է մինչև քսանչորսերորդ համարը, որտեղ Նա նշում է, թե երբ պիտի լրացվեն հեթանոսների «ժամանակները»:

Եվ նրանք սրի բերանով պիտի ընկնեն, և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ, և Երուսաղեմը պիտի կոխկրտվի հեթանոսների կողմից, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրացվեն: Դուկաս 21:24:

Այն գաղափարը, թե այս համարը վերաբերում է բառացի Երուսաղեմին, հիմնված է կաթոլիկական այն աստվածաբանական անմտության վրա, որ կոչվում է ֆուտուրիզմ, որը խորհրդանշականը կիրառում է բառացիորեն և մարգարեությունների կատարումը բացառապես տեղադրում է աշխարհի վախճանում: Այս համարի ճիշտ կիրառության դեմ հարձակումը եղել է Սատանայի խոշոր հարձակումներից մեկը ամբողջ Նոր Կտակարանի ընթերցման ընթացքում: Բառացի Երուսաղեմն այլևս չմնաց մարգարեական Երուսաղեմի խորհրդանիշը Քրիստոսի ժամանակներում, երբ բառացի մարգարեությունը փոխեց հոգևոր կիրառությունը: Այս հայտնությունը առաքյալ Պողոսի կողմից հաստատված գլխավոր ուսմունքներից մեկն էր: Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելը բնորոշում է պապական խավարի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները՝ 538 թվականից մինչև 1798 թվականը:

Բայց տաճարից դուրս գտնվող գավիթը դուրս թող և այն մի՛ չափիր, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուն և երկու ամիս պիտի ոտնահարեն սուրբ քաղաքը: Հայտնություն 11:2.

Մարգարեության Երուսաղեմը խաչի վրա դադարեց լինել ընտրյալ քաղաքի խորհրդանիշը:

«Քանի՛ շատերն են զգում, թե լավ բան կլինեք ոտք դնել հին Երուսաղեմի հողին, և որ իրենց հավատը մեծապես կգորանար՝ այցելելով Փրկչի կյանքի և մահվան տեսարանների վայրերը: Բայց հին Երուսաղեմն երբեք սուրբ վայր չի լինի, մինչև որ չմաքրվի երկնքից իջնող գոիչ կրակով»: Review and Herald, June 9, 1896.

Երբ Հիսուսը քսանչորսերորդ համարում աշակերտներին առաջնորդեց դեպի 1798 թվականը՝ վերջի ժամանակը, ապա ներկայացրեց միլլերական ժամանակաշրջանը, երբ առաջին հրեշտակի ազդարարությունը մտավ պատմության մեջ:

Եվ նշաններ պիտի լինեն արեգակի, և լուսնի, և աստղերի մեջ, իսկ երկրի վրա՝ ազգերի նեղություն՝ շփոթությամբ. ծովն ու ալիքները պիտի գոչեն. մարդկանց սրտերը պիտի մարեն երկյուղից և այն բաների սպասումից, որ գալու են երկրի վրա, որովհետև երկնքի գորությունները պիտի սասանվեն: Եվ ապա պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն՝ ամպի մեջ եկող՝ գորությամբ և մեծ փառքով: Իսկ երբ այս բաները սկսեն լինել, վեր նայեցե՛ք և ձեր գլուխները բարձրա՛ցրեք, որովհետև ձեր

փրկագնումը մոտեցել է: Ղուկաս 21:25–28:

Միլլերական պատմությունը նախորդող նշանները կատարվեցին Աստծո Խոսքի երբեք չձախողվող զորության հետ լիակատար համապատասխանությամբ:

«Արևի, լուսնի և աստղերի մեջ եղած նշանները կատարվել են»: Review and Herald, November 22, 1906.

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք Ղուկասի Ավետարանի քսանմեկերորդ գլուխը:

«1848 թվականի դեկտեմբերի 16-ին Տերը ինձ ցույց տվեց երկնքի զորությունների սասանման մի տեսիլք: Ես տեսա, որ երբ Տերը, տալով Մատթեոսի, Մարկոսի և Ղուկասի կողմից արձանագրված նշանները, ասաց «երկինք», Նա նկատի ուներ երկինքը, և երբ ասաց «երկիր», Նա նկատի ուներ երկիրը: Երկնքի զորություններն են արեգակը, լուսինը և աստղերը: Նրանք իշխում են երկնքում: Երկրի զորություններն այն ուժերն են, որոնք իշխում են երկրի վրա: Երկնքի զորությունները կսասանվեն Աստծո ձայնից: Այն ժամանակ արեգակը, լուսինը և աստղերը կտեղափոխվեն իրենց տեղերից: Նրանք չեն անցնի, այլ կսասանվեն Աստծո ձայնից:»

«Մութ, ծանր ամպերը բարձրացան և բախվեցին միմյանց: Մթնոլորտը բաժանվեց և հետ գլորվեց. ապա մենք կարող էինք վեր նայել Օրիոնի այն բացվածքի միջով, որտեղից գալիս էր Աստծո ձայնը: Սուրբ Քաղաքը պիտի իջնի այդ բացվածքով: Ես տեսա, որ երկրի զորություններն այժմ ցնցվում են, և որ դեպքերը հաջորդում են ըստ կարգի: Պատերազմը և պատերազմների լուրերը, սուրը, սովը և համաճարակը նախ պիտի ցնցեն երկրի զորությունները, ապա Աստծո ձայնը պիտի ցնցի արեգակը, լուսինը և աստղերը, ինչպես նաև այս երկիրը: Ես տեսա, որ Եվրոպայում զորությունների ցնցումը, ինչպես ումանք ուսուցանում են, երկնքի զորությունների ցնցումը չէ, այլ բարկացած ազգերի ցնցումն է»: Early Writings, 41.